

IMÁDSÁGOS

K Ö N Y V

TEMPLOMI

SZÜKSÉGRE.

IRTA

KORONKA ANTAL

várfalvi unitárius Pap 's aranyos tordai
egyházkerületi Jegyző.

ELSŐ KÖTET.

KÖZNAPI IMÁDSÁGOK.

MÁSÓDIK ÁTDOLGOZOTT, 'S NAGYHÉTI
IMÁDSÁGOKKAL PÓTOLT KIADÁS.

*Enon imádságos könyv a.
H. Keményfalvi Miklós Május*

KOLOZSVÁRTT

A' KIRÁLYI FŐTANODA BETŪVEL

1848.

*Midőn Jézus imádkoznék, monda neki egy az ő tanítványi
közül:*

Uram taníts meg minket imádkozni!

Luk. XI: v. 1.

Barátim, ez imádságos könyv első kiadásában több népszerűséget, 's utó fohászokat is ohajtottak volna. Miután tehát második kiadást kelle tennem, azon ohajtásban kifejezett aggodalom lehető megszüntetése 's e' kötetnek nagyhéti imádságokkali kiegészítése volt gondom. Így legyen hát e' kiadás

Barátimnak
ajánlva.

I.

TAVASZI IMÁDSÁGOK.

Die Unendlichkeit reißt ihre Tempelhalle
Zum Gottesdienst ausz.

.

Den hohen Tiefverborgnen schleiert
Die Nacht in ihr geweihtes Dunkel ein.
Der ofne Tag, die Luft voll Lerchenstimmen, feiert
Sein groszes wunderbares Seyn.

.

Von Gott erzählt die Luft, die an des Baches Krümme
Hinunter spielt, und leis um Angerblumen girrt.
Ihn zu verkünden hat der Wurm auh eine Stimme.

Tiege's Urania.

TAVASZ.

ELSŐ HÉT.

Hétfőn Reggel.

Mennyei szent Felség, atyánk a' Jézusban! édes nekünk, hogy az újult világ öröm-zsibongása között bocsáthatjuk hozzád reggeli hálánkat a' kies egekre Derülten áll körülünk a' természet. Zöltség és virág serkednek hantjainkon. Az emberek, kiket barátság és éldelet tartott együtt a' tél' napjain, távozni kezdenek egymástól, az enyhült mezőkre. . . . Az álomba merülve volt állatok ébredednek; napfényre sietnek: kosztolni szeretetedet, az újult reggelen. . . . Minden, a' mi körülünk van, hirdeti bölcseségedet, mely visszahívja a' mezők' elhalva volt ékességeit. — Búcsuzik a' tél mezeinktől, hogy helyet adjon a' tavasz munkálatának. . . . Egy mosolygó tekintet még az egekről: 's eltűnnek a' tél jelei. Puha gyep foglalja el a' hó helyét, 's enyhült szellőkben virágok inganak. Szeretetnek Istene! édes volt nekünk a' társalgás öröme a' tél' borongó napjain, 's már kevesülnek az illy pillanatok; de többülnek feléd emelkedő vágyaink, hozzád sietni a' tavasz' enyhült óráin: midőn a' munkás és természet embere a' természet csendes kebelébe rejti magát: vizsgálja munkáid' nagyságát, látja kívülről 's érzi magában fejledezni, és újulni az életet, melyet elbádgyasztott a' tél' unalma. . . . A' mezőkre hínak minket is az életgondok; de mielőtt ezt tennők: benyújtjuk reggeli áldozatul újult szivünk' érzeteit. . . . Te, ki elfogadod egy féregtől is öröm-érzetét, fogadd el tőlünk is hála-öm-

ledezésünket, hogy az éj setétségében megtartottál, 's hol az ég' komor fedele alatt irtózat és félelem lakoznak, velünk voltál. Ijjesztő rémeknek, sem egyéb veszélynek nem engedted, hogy nyugalmodunkat háborítsák, 's álmunkból keserüségre riaszszanak fel.

Szent Atyánk! mint eddig, szeresd ezután is gyermekeidet... Tedd üdvössé nekünk a' tavaszt 's a' tél elenyészett napjait is, hogy ezekben sorsunk' borongásait láthassuk; abban pedig kedvetlen óráink' derülését remélhessük. A' bódogok sorsuk' becsülésére, a' szerencsétlenek békés hordozására ébresztessenek... Tartsd mindig szemünk előtt az ismereteket, mellyeket az esztendő-szakok költenek fel a' lelkekben, hogy midőn látjuk: mennyire híven őrizte meg a' tél a' reá bizott kincseket, és erőket: őrizzük szentül mi is az evangyeliom' nálunk letett kincsét, hogy az, mint örök élet' vetése viruljon fel az emberiség' mezején... Halld meg jó Isten! a' szantóvető könyörgését, hogy ha nem indithatja is meg hitével a' hegyeket: lágyítsa meg az idő téli búsongását, 's kezének munkája ne haljon el barázdáin. Parancsolj a' napsugároknak: hijják elő a' hantok alá zárkozott életet: a' téli ködök költözzenek el vidékünkéről; 's hídd helyökbe az áldásos felleget, melyekből elein és későnvaló eső szálljon a' mezőknek reményére. Segítsd kibontakozni a' fennakadt élet-erőket a' plántákban; 's ott is, hol eddig élet-jel nélkül sinlett a' vidék: erő, és elevenség derüljön. Keljen ki az élet a' halál sírjából, 's a' téli alvásba lomhult föld ne késék megteremni gyümölcseit... Tégy pedig ezekről bizonyosokká, hogy nyugodt lélekkel vigyük ki e' hét' kötelességeit. Adj segedelmet, hogy mit helyzetünk megkíván, legyen az könnyü vagy nehéz: munkásságunkkal, türemsünkkel bétölthessük. Foglalj el ez egész hétre magadnak, hogy légyünk szívvel és lélekkel egészen tiéd, 's méltó gyermekeid. — Látjuk nagy Isten! hogy tél és nyár, hideg és meleg küszködnek körülünk az uralkodásért, 's hiszszük teljesül ígéreted, 's tél után tavasz nyer birodalmat. Felderül egy örök ta-

vasz halálunk hideg telére is — Istenem azt is hozd el megáldva reánk!! Amen.

Utófohász: Élet és remény derült reánk e' nappal, szent Isten! segélj hogy életünk legyen ártatlan és boldog, reményünk okos és állandó, s' ölelje be egész sorsunkat e' földön 's az egekben is. Amen.

Hétfőn estve.

Kevés pillanatok után csak te maradsz ébren az éjbe boruló világ felett, Izraelnek nem szúnyadó pásztora, nagy Isten! álom fogja borítani a' hüvesedő vidéket. Csak a' susogó szelek maradnak a' mezőken, megszaggatni néha a' némán uralgó csend' nyúgalmát. Magunk is öntudat nélkül fogunk hallgatni javaink és kedveseink között; de te virasztani fogsz felettünk, kifogyhatatlan szeretetű Atyánk. Javainkat, mellyekért fáradtunk és izzadtunk, szembéhunyva fogjuk bizonytalan sorsra bocsátani; 's pedig zivatarok és inségek, vagy setétséghez szegődött ember gonoszság prédái lehetnek azok, hogy a' lefekvő gazdag mint koldus keljen fel javainak romjai közül. Kedveseinktől búcsut veszünk, a' reggeli viszontlátás öröméig, de nem tudjuk, látjuk-e őket többé halandó szemekkel, vagy egymást csak a' többé estvére nem hajló reggelen szemlélhetjük? 's az éjszaka nem hagyja-e meg keserü gyászos képét, hogy mi vagy ők egymástól elszakadva, mint zivatarban levelezett fa, örömtelen maradjunk? Szent Atyánk! leróttuk e' nap adósságát, 's nyúgodtan megyünk szembe az éjszakával, mert felettünk vezér csillagként áll hitünk. Csalt ugyan néha reményünk, sokszor az emberekbe vetett bizodalunk, de sohajtásaink, mellyeket hitünk vert fel szivünkéből — mindig találtak enyhelyet a' sötét jövődöben, 's enyhületet hoztak a' jelenlét pillanatainak is. E' gondolat enyhíti szivünk aggodalmát: ha lesz-e ez éjből felviradásunk? 's ha lesz is, örömet vagy keservet hoz-e a' hajnal pirulása?

Atyánk! ne engedd hijábanvalóvá lenni e' hitün-

ket. Bocsásd meg e' nap bűneit, 's enyhítsd meg aggodalmunkat, mellyel kísérvük a nappalt búcsuzásában... Ám költözzenek más vidékre a' napsúgórok, mellyek már búcsuzva érintik virult mezeinket; csak te légy világosságunk — eloszlik félelmünk. Ne rejtse el magad az éj setétségiben, hogy ki babona nyügében botorkál 's ki keblében gonoszt táplálva bolyong az árnyékok között: lássanak meg dicsőségedben, 's hagyják el szerencsétlen szándékukat.... Légy öre házunknak, kedveseinknek 's mindennek, mi élet-kapcsolatba tartozik, hogy midőn az éjből ismét kiviradunk, ne légyen egyéb keserülni valónk, mint hogy ma és több napjainkon megbántottunk. Addig pedig e' napi dolgainkat, ha hiven járhatunk el megbiztatásunkban, igtasd érdemeink sorába; 's ha gonoszok voltunk, irgalmad legyen rajtunk, 's szent lelked velünk, hogy rázhassuk le a' bűn' köteleit. Adj erőt meggondolni, hogy sokszor vettünk búcsut már kedveseinktől 's őket ismét megláttuk; biztuk reád házunkat és mezeinket, 's azok még is miéink maradtak. Vezess el lélekben az erdők rengetegeibe, 's a' mezők bokraihoz, 's mutasd meg: milly sok teremtmények szűnyadják az éjet gondtalanul családok' körében, 's nyügalmuk' enyhítő, mert oltalmad alatt szenderítette álmra a' természet... Légyen nekünk is édes az elszenderedés, 's enyhítő a' nyugalom. Szent Atyánk! Légy velünk nappalainkon és éjeinken is. Segilj: végezzük üdvességes gondolatok között e' napunkat. Az éjszakát szépítsd ki, hogy tűnjenek el félelmei. Engedd hogy javainkat, mellyek bizonytalan sorsra maradnak, 's kedveseinket, kiktől kétkedve veszünk búcsut — még megláthassuk.... Amen.

U. F. Mint minden jövendő, ugy a' közeledő éj is kétségessé előérzettel kinez minket sz. Atyánk! enyhítsd e' félelmes gondolatot lelkünkben, 's szenderíts édesen nyugtató álomra azokkal együtt, kik hozzánk vannak foglalva. Amen.

Kedden reggel.

Szent Felség, édes Atyánk a' Jézusban. Mult, jelen és jövőd van hatalmadban, 's ezeknek örömei és keservei akaratod szerint jönnek és mennek körülünk. Látjuk mi őket; de nem az okokat, mellyekért azokat születni vagy elhalni engeded, 's mi vár reánk, nem tudjuk... Látjuk, miként serked élet a' mezőken, miként újulnak mindenek; de nem azon sorsot mellyel szembe megyünk... Lesz-e áldás hantjainkon, mellyeket sokszor látogat meg izzadva a' munkás? lesz-e a' természetnek, e' gondos anyának módja eleget tenni gyermekeinek, hogy ők is segítsenek egymáson, a' te anyaszentegyházadon és a' társas életen, 's az árva és a' nyomorult, kiknek életét másokra biztad, ne menjenek el szomorodott lélekkel az ajtókról, mellyeken vigasztalást kerestek?! Szent Isten! Tudjuk, legyen gazdagság vagy szegénység, mit érni fogunk, gondviselésed alatt maradunk 's elpirulunk magunk előtt, hogy tanácsodért perlünk e' szempillantatban, mellyben egyszersmind kegyelmedet is kívántuk e' napra könyörögni. Elpirulunk, hogy a' háládatosság óráját ennyire elfogja lelkünkől szívünk nyugtalankodó érzése; de erőt veszünk magunkon, 's nem engedjük bár mi érzésnek hogy megháborítsa azt a' nyugaltságot keblünkben, mellyel szereteted zálogaként fogadjuk el e' napot terheivel és foglalatosságaival; 's hiszszük — megbocsátod az ártatlan küszködést erőtelen gyermekeidnek.

Esedezünk is szent Atyánk! fedezd el e' tévedésünket, ha kárhoztatásunkra vagyon előtted. Egyszersmind enyhíts meg kétségünkben. Jelentsd meg sorsunkat, hogy minden kívánságunk egyeznék akaratoddal... Jelentsd meg ez esztendő kimenetelét, ha nekünk nem: azoknak, kikre biztad a' földön erőtelenebb gyermekeid életét. Jelentsd meg nekik titkodat, mint régen Egyiptom' álmodóinak, hogy az éhező sokaság tartassék meg a' kedvetlenség napjaiban. Ha bölcseséged rejtve akarja tartani sorsunkat; legyen akaratod! tégy velünk mit

tetszik, nem nyilnak békétlenségre ajkaink. E' meggyőződésben tarts meg gondoskodásoddal. Künn a' mezőben 's házunkban is te lészesz fő örömünk és reményünk; de ha elhagysz, valóban elhagyottak leszünk. — Parancsolj az égnek, a' fellegeknek és napfénynek: tegyék termékennyé e' földet alattunk, hogy minden egye vidám lélekkel kenyerét, mellyet verejtékkal szerzett. Ne legyen éhező; 's a' ruhátlan, ki mint a' paradicsom lakói nem jön szined eleibe, látogathassa hajlékodat. Légy irgalmas, ma és örökké, hogy munkánk, sem imádságunk, sem reményünk, sem bizodalunk, mellyekkel hozzád ragaszkodtunk, szégyent ne valljanak. Adj elég lelket minden sorsnak türésire; 's aztán adj örömet vagy keserüséget, áldást vagy átkot mint bölcseséged kívánja, boldogok fogunk lenni; mert elég nekünk tudni, hogy van egy jó Atyánk mennyégben. Ki vagyunk békülve veled szent Atyánk, ha elrejtve tartod is sorsunkat... Békélj meg te is gyermekeiddel. Szállítsd lelkünkbe a' hitnek erejét, hogy pótoljan ki minden vesztést, minden vágyot és erőködést. — Ne rejtse el akaratodat, mellyet cselekednünk kell; hanem az egek' vidámult képében, és a' reményre zöldült mezők mosolygásában, 's egy féreg' öröm keresésében is, és mindenütt jelentsd meg azt, hogy bár mit mivelünk e' mai napon is testünk szükségéért vagy lelkünk üdvösségére: nyerjünk kedvet vele előtted, az időre és az örökkévalóságra is. Istenem ne hagyd el benned bizó gyermekeidet!!! Amen.

U. F. Nyerjen kegyelmet te nálad szent Isten! gyermeki bizodalunk, mellyel reggeli hálánkat mutatunk bé 's atyai áldásaid kísérik igasságos munkáinkat 's reményeinket ma és örökké. Amen.

Kedden estve.

Ezer hála zengi dicséretedet mennyei Atyánk, áldott Isten... Téged érez a' szív a' vallás rendtartásában, mint a' körülünk csendelgő vidék komoly pompájában. E' szent érzet édes vonzalmát kívánók mi is bémutatni

hálául e' napi gondviselésért. Az éledő tavasz gyönyörűségei között vidámon telt el e' nap gyermekeidről, azoktól, kiknek életöket házuk falai közé zártad, mint kik szabad ég alatt keresik kenyeröket; mert mindenüvé elhat a' természet ihlése, 's minden nyomon remény mosolyg szembe a' halandóval... Vajha illy derült, illy reménydús volna lelkünk is, szivünk érzelmei felett!! de sokszor van zivatar bennünk, midön kívül derültek egeid. Kivánság kivánságot, reménység reménységet üz keblünkben. Édent keresünk a' kietlenben. Ért gyümölcsöt várunk az ifju tavasztól. Léptenként többítjük kivánságainkat, mint estvére hajlott nap árnyékait. Im az alkonyuló nap keletet és nyugotot köt öszve árnyékaiban, 's mindig messzebb feszíti azokat, mig éj terül a' béölelt vidékre... Látjuk itt életünk képét, szent Atyánk! Sirunkhoz közeledve messzebb messzebb nyúlnak vágyaink 's megnehezitik hanyatló körünk' kedvetlenségeit. Bajositják e' földtöli elválásunkat, 's lelkünket néha égi reptéből levonják a' föld porába. De nagy a' te kegyelmed e' tévelygéseken. Mindig szeretél minket, 's megadtad a' mi sorsbeli illetőségünkhöz képest boldogságunkra tartozott; kenyeret az éhezönek, enyhelyt a' bádgyadtnak, 's égi vigasztalást a' lélek üdvességért epedönek. Miért tehát az aggodalom a' halandók lelkében?! bölcsességed kívánta, hogy a' kincs-szomju tanuljon kevéssel beérni, a' mások nyugalmának ellensége tudjon sajátot nem sérteni, 's mit igy megvontál, szintúgy dicsöit mint a' mit megadtál az esengönek. Ezután se adj semmit, a' mi nem jónkra való; mert tudjuk, eljön az óra, midön tisztán meglátjuk itt elrejtve volt sorsunk' titkait, 's áldani fogunk a' megvontakért. Szállj bé szivünkbe, melly mély mint a' tenger, háborgó mint a' tavasz ege, 's indulataiban rettenetes mint menykövezö éjszaka. Szállj ide 's gyözd meg, mikép nem kietlen az élet, ha nem zavarjuk vágyainkal. Mútasd meg e' nap hanyatlásában, hogy estvére hajlik egykor életünk is, 's bár miként feszítsük kivánságainkat a' világ egyik végétől a' másikig, éj

borul nappalunkra: hogy előre kibékült lélekkel várjuk bé azt az éjszakát... 'S kivánságaink életünk deléről velünk együtt lejtsenek, míg sirhalmunkon a' hánykodó szív utolsó sугárát is kilövelheti az itt maradó világra. Különösen véd bé e' gondolatokat azok szivébe, kik aggott korban 's fáradt léptekkel haladnak pályájok végéhez: óltsák ki lelkökből a' világ' szerelmét, mellyel örökös frigyét úgy se köthetnek. 'S fordítsanak fő gondot az örök szövetségre. Legyenek például az utánok menő nemzedéknek, a' világiak megvetésében.

Tüntesd fel gondolatinkban 's álmainkon is azt a' perczenetet, melly mint egy jobb világnak előkövete, egybe zavarja hiábanvalóskodó kinézéseinket, 's értésül adja, mikép földi kincsekkel nem férünk bé az örök hajlékokba. — Hisszük szent atyánk, hogy mái ohajtásink sem mind termik idvesség gyümölcsét; de igazságos munkáinkon maradjon áldásod. Ifjuságunk vétkét ne tartsd meg vénségünk' szégyenítésére.... A' nap pályája után vidám sугárokkal búcsuzik határunkról; így fog egykor alkonyulni a' jól folyt élet estvéje is. Tedd illyenné szent Atyánk, utolsó estvének... Az éjszakában adj nyugtot testünknek, igazságos magába vonulást reményünknek, hogy midön felkelünk: újult lélekben — elhallgatott kivánságok között derült szívvvel köszönthesük a' reggelt.... Amen.

U. F. Elhangzott dicséreted ajkainkon szent Felség! de után zengi azt az estalkony' pompája. Foglalj minket is azon teremtményeid számába mellyektől kedvesen veszed 's szeretettel fizeted hála ömlengésöket. Amen.

Szerdán reggel.

Te vagy fő gondunk, jó Istenünk, mennyei Felség! Hozzád emeljük ébredt szemünket e' reggel fényében, melly a' mező munkásában felkölti elhivatása édes ösztönét. Újul és szépül a' világ körülünk. — Barnúlnak a' halvány mezők az ekevas nyomán. Magvak hullnak mivelt hantok alá. Felettek elmélkedésbe merült a' szán-

tóvető, 's várja, hogy az ég áldása szálljon munkájára. Teszünk mi munkát szent Atyánk: de áldást tőled várunk. Napok jönnek, napok mennek; sokszor borúl, sokszor derül az ég, míg eljön a' visszafizetés órája; de ígérted, *hogy vetés és aratás nem szünnék meg*. Bizodalommal teszszük azért, mivel tartozunk a' testnek, ámbár tudjuk: rendeltetésünk fennebb vágy e' bús hant-ról; de táplálni kell a' romlandót, míg akarated tartja, 's gondoskodni a' miénkről... Vetünk, hogy arassunk; de reád bizzuk barázdáinkat. Szövetségedben izented: „*a' munkásnak tartozásként adatik jutalom*“ e' bátorit a' fáradságra, e' minden áldozatra. Láttunk napokat, mellyekben az ég megvonta áldását, — a' föld ellene esküdt lakóinak, 's ezek megéheztek; de semmi idő, semmi kedvetlenség nem von el minket tőled. Álljanak előnkbe komor napok, mellyekben valaha gyászolt a' munkás, elkopárult mezők felett; vetünk reggel és este ve nem restelkedünk, te tudod mellyikre szántad áldásodat. Mi tudjuk, gondod van tápláltatásunkra... E' hit méri ki a' magvetőnek gondos lépteit. Ez emeli a' szegény figyelmét a' mezőkre. Ezért emelkednek esengő fohászok a' barázdák végein. Ennyi bizodalom, ennyi remény nem csalhat meg... Könyörgünk szent Atyánk, ne tudd fel, hogy nincs mivel itt dicsekedjünk, hanem szereteted szerint viselj gondot reánk! — Áld meg a' szántóvető kenyeres kosarát. A' vető öröme találkozzék az arató' vidámságával, midőn néked hálát adandanak. Tekintsd meg gyermekeid törődését, kik a' napot megelőzik felkelésben, a' hajnallal szövetséget kötöttek, — az ég csillagaival megismerkedtek: ne hagyd őket jutalmazatlan nehéz igájokban. — Vagynak háládatlanok, áldásra méltatlanok; de „*talán vagynak öt igazak!*“ Irgalmazz érettek a' sokaságnak... 'S ha azokért, kik földi szerencsájökben elbizakodtak, vagy javiddal visszaéltek, nem is, szegényeidért légy irgalmas. Azok is, kik hegyüregekben kérnek tőled vezérfényt a' föld csillámló porára, 's azok is, kik dicsőséget szomjuhozna: mind a' természet' kezéből várnak

eledelt. Sokan tartanak számot a' mezők reménységéhez, terjeszd ki azért a' természet tenyésztő erejét, hogy az elvetett mag, mint amaz evangéliumi, melly jó földbe hullott — teremjen sokszorozva.

Igérted, hogy kik könnyhullatással vetnek, örömmel aratnak. Nem hullanak most könnyek a' magvető szeméből, engedd mégis örvendetes aratásra számítani annak, ki hiven fáradoz a' reá bizottakban, 's ne kérdezze senki a' mezők felett, könnyekkel szemében: *Hol vegyünk kenyeret a' pusztában...* hanem mindenek egyenek és elégedjenek meg. Adj segedelmet e' mai napon is, hogy azoknak bizodalját, kiket reánk biztál, ne csaljuk meg; — fordítsunk gondot azokra is, mik idvességünkre valók, hogy a' midőn testünk porhajlékát kívánjuk fedezni, égi lakója számára is vessünk a' lelkek országába, — 's az itt elvetett magvak dicső alakban hajtsanak ki 's adjanak jutalmazó aratást az égi mezőkön.... Amen.

U. F. Tőled vár, benned bizik lelkünk, örök hatalmu Isten! adj segedelmet, hogy munkánkban hivek, kívánságainkban feddhetetlenek legyünk, 's jutalmunk érzete szépítse napjainkat, boldogítsa egész életünket. Amen.

Szerdán estve.

Elhanyatlott napunk' ez órája legyen tiéd kegyelmes Isten, Atyánk a' Jézusban. Néked kívánjuk szentelni, ki adtad ennek több óráit, munkára és pihenésre — örömezésre 's komoly búsongásra, mint bölcseséged jónak látta. E' bölcseségedről beszél egyik nap a' másiknak 's mindenik a' maga éjjelének; mert végetlen gondal mérted napjainkat és éjjeleinket pályánk terheihez. A' természet bontakozásával többülő munkáinkhoz mért nappalainkat rövidült éjek váltják fel édesen enyhítők az illatos levegő szürkületén. — Áldjátok minden lelkek az Urat, ki bölcsen osztotta ki a' munkát a' napok és hónapok között; mutatott alkalmatosságot minden teremtménynek tisztje' betöltésére, hogy az élet

és jóllét ne haljon ki a' mezőken, sem az emberek között. Imádunk szent Atyánk, ki a' föld egyik sarkától a' másikig vezeted a' tavasznak útát, hogy örömet vigyen mindenüvé, hol élet van, oda is, hol kietlen pusztaság uralg kopár vidéken. Tudjuk nem örökös tavaszunk' viránya: majd tél fog ismét terülni felibe, — midőn ismét visszaviszed a' tavaszt azon vidékeknek, mellyekről most ide költöztetted: de e' nem zavarja meg lelkünket bölcseséged imádásában; mert ott is vagynak gyermekeid, kiket szeretsz. Ott is vagynak hálás kezek áldozatot mutatni be a' tavasz' virágaiból. Vajha feltudnók használni kevés szempillantatait, hogy segitenék ezek is az elégtelen lelket, mennyei házája felé, — 's midőn látjuk, hogy a' tavasz nem szünet nélkül munkál, míg virággá emeli a' fakadó rügyet, 's nyári éresre készíti aratásunkat — eszünkbe vennők, mikép folyvást munka és remény köti össze mulandó éltünket örökös létünkkel!

Szent Isten! többet tudunk itt érezni, mint erőtelen ajkaink birhatnának. Nyerjenek kedvet nálad szívünk méjjében költ érzelmeink — hitünk költötte fel azokat. Ne engedd nyomtalanul tűnni el őket: adjanak ösztönt a' munkára, 's nyugalmat nappalainkra; 's ha bár munkáink többülésével rövidülnek is éjjeleink, legyen azokban enyhítő erő. Vagynak szent Atyánk nyomorultak és betegek, kik nem érezhetik a' tavasz örömeit, mert fájdalmas érzetek foglalták el szívöket, a' szép napok gyengén hatnak bé gyászos ablakokon, a' nehéz gondok és nyavalyák únottakká tették a' rövidülő éjek restült óráit. E' szenvedő gyermekeidre különösen terjeszd figyelmedet, 's az éjszakáknak parancsolj: adjanak enyhítő álmat a' fáradt szemeknek 's csendesülést a' keserveknek. Hivj álmat minden szemekre, hogy senki ne keressen prédát felebarátja szerencséjében, — 's legyen rövidebb éjjelünk: hogysen a' nem tiszta szándéku, czélt érhessen mások nyomorogatásában... Rezeitess alá enyhítő erőt minden teremtményeidre az ég ködével, hogy mint vigyázó pásztor

nyája, édesen andalodjunk el óltalmad reményében, 's erőt gyűjtsünk holnapi bajaink emelésére. Tudjuk szent Atyánk, mindennek e' földön van nappala és éjjele — örömnök és keserüségnek, reménynek és félelemnek, hitnek és kétségnek is. — Hozd elé mindeniket alkalmas időben, hogy az emberek ismerjék meg, hogy a' földön laknak; nem értek még célra, — 's fennebb kell törekedniök. A' vallás nappalát tedd egyszer örökké, mint kivirasztotta *Jézus*. Szokjék világossághoz lelkünk, — úgy is erre hivtad az egekbe; hogy a' föld lakóiban ismerjünk a' menny örökösire... Lám a' tavasz is naponként terjeszti a' világosság birodalmát; mert kevesíti a' sötétségnek óráit. Add a' keresztény világnak is, hogy a' szelidült kormányok ege alatt vonja öszve a' vadság és tudatlanság országa maga határát. — Add e' szerencsét minden szenvedőknek, hogy hitöknek kiterjesztésével kevesítsék sorsuk sötét borultságát. E' napi munkánk, 's az éj enyhítő órái is e' szent célra segítsenek! *Uram maradj velünk midőn beestveledik, 's a' nap elhanyatlott!!! Amen.*

U. F. Terjeszd ki örök világosságodat sz. felség 's minden lelkek felett, hogy értsék meg akaratodat. Terjeszd ki felettünk ez éjen is, hogy annak fényénél minden gonosz szándék 's rossz akarat mely nyugalmunkat háboritná kerüljön el, 's hitben ragyogó érzelmek közt léphessünk át holnapra is.

Amen.

Csötörtökön reggel.

Egy fél világ ébrede munkára e' reggel derülésével, nagy Isten! 's mi is az éji megtartásért háladó tiszteletben ömlengő gyermekeid a' munkások seregéhez kapcsoljuk magunkat; mert tudjuk: ez rendeltetése az erőknek, mellyeket testünkben 's lelkünkben hordozunk, és a' munkátlan nem kedves előtted; ki pedig csapódárkodó érzeteknek áldozta a' munkássági pillanatokot, vétkezik maga ellen és ellened, kinek munkásságod határt nem ismér; megelőzte az időnek születését 's túl éli az örökkévalóságot. Jól esik tehát ha tehetünk

valamit pályánkon, — ha idő kedvez 's testünk erői és lelkünk tehetségei engedik hogy munkálhassunk. Kipihenve tegnapi törődéseinket, megújulva láttuk derülni e' napot 's első eszméletünk felébe maradt munkáinkra szegzé figyelmünket; de elődbe sieténk szent Atyánk, neked ajánlani fel e' rövid órát; mert érezzük mi vagy nekünk, 's milly nyomorult lenne az ember gondviselésed nélkül. Nem elégíti ki ugyan a' föld minden kívánságainkat munka nélkül, 's szivünkbe több vágyat adtál mennyit a' mezők ingyen termése beérhetne: de jó izüvé teszed a' falatot, melyet izzadásunkkal érdemeltünk. Fáradságot kötöttél mindenhez; de jutalmul vesszük ezt, midőn bűnre kísértő gondolatok lepnek meg, — 's a' munkássági órák elvonnak azoknak alkalmatosságaitól. Nem pirulunk tehát, ha a' szerencse gyermekei boldogtalannak mondanak, midőn munkával keressük kenyerünket. Nem szégyeljük, ha a' nap terhét kell hordoznunk, míg árnyékot keres a' másét igazságtalanul sovárgó, piruljanak azok, kik hitetlenül élnek; mi hisszük: kedves előtted, ki betölti mit reá bízta. Szent fiad mondja: „*a' kinek több adatott, nagyobb számadás alatt van*“; legyen tehát sok vagy kevés mit nekünk adsz, e' meggyőződéssel fogadjuk: „*mennyei Atyánk akarta 's rossz nem lehet.*“ Mit e' mai nap tehetünk is, e' hitben tesszük. Csak biztosító szódat várja lelkünk, 's megkezdjük napi dolgainkat — *fő vágyásunk lévén, azokkal kedvet találni előtted, 's becsben maradni a' jó embereknél.*

Könyörgünk atyánk ébreszd fel minden lelkekben, a' munkásság nemesült ösztönét. Nyisd fel mindennek az új életre tért természet kebelét, hogy lássa minden szem, érezze minden szív, mikép minden érző 's élő valóságok betöltik rendeltetésök körét, 's részt vesznek az újult föld örömében — s ne legyen senki rest azokban, mik az élethez köttettek, és az is ki nyugalomért sovárog, tudja meg, hogy *igazságos munkára édes a' nyugalom*... Jelentsd meg mindennek: mikép gyönyörködik lelked, midőn földi gyermekeidet lelkesme-

retesen munkálódni látod. Ha rajtunk a' munka terhe Atyánk, adj mindent, a' mi elhivattatásunkban segíthet. Kormányozd úgy sorsunkat, hogy semminemű gond vagy elkeseredés ne tegyen unottakká útunkon, hanem mindig jó kedvvel tegyük azt, 's ne úgy mint kénytelen-séget. Fordíts el földünkről minden ostort, hogy semmi ne akadályozza embertársainkat munkájokoni örömeikben. 'S midőn minden csendességben lesz körülünk, a' belső indulatok, házi veszedelmek kinjai is tűnjenek el. Ne legyen senki rosszlelkű, felebarátját megzavarni; 's mindenek egymást szeretve teljesítsék tartozásukat. Milly szép lesz a' világ — be boldogok az emberek; midőn ezek beteljesednek! De nagy Isten! munkálni és még is szenvedni, dolgozni és még is éhezni: rettentő sors a' halandó emberen! Ez inséget, ne bocsásd hazánkra, sem vidékünkre. Mit igaz lélekkel végbeviendünk ma vagy ezután, áld meg, hogy imádhassunk munkánk jutalmáért. — Emlékeztess pedig minket 's minden munkásokat, miként „*senki nem él abból ha sok javai vannak*“ hogy legyünk munkások; de telhetetlenek soha se. És e' hit tegyen határt minden törekedésnek. Muló napjainkal és éjjeleinkel jöjjön meg e' nagy gondolat is: *lesz még örökkévalóság is, büntetni és jutalmazni*. csak biztosító szódat várja lelkünk 's megkezdjük napi dolgainkat, *fővágyásunk lévén, azokkal kedvet találni e-lőtted, 's becsben maradni a' jó embereknél...* Amen.

U. F. Miénk a' munka mennyei atyánk, az áldás pedig töled száll mezőinkre; add meg érdemlett jutalmát az igazságos munkásnak ma és örökké. Amen.

Csőtörtökön estve.

Lankad a' nappal vidámsága hivesedő vidékünkre; de kegyelmed nem lankad szerető Atyánk, nagy Isten! 's mindenütt kísérsz szereteted jegyeivel. Ha a' nappal zsibongásába fáradtak érzelmeink, az éjnek enyhítő illatában ismét felemeled azokat. Nem akartad, hogy egy perc is legyen öröm hijával. A' nappali derűtséget

ezernyi világok ragyogásaival szépült éj váltja fel. Szent Atyánk! viszontlátás reményével fogadjuk el a' halványult nap búcsu-sugarait. 'S addig is töltsd be szent elmélkedéssel a' sötétülő vidék komorságát, hogy a' közelgő éj csillagai alatt szenderüljön édes álomra a' bágyadt munkás. Vonj csendet a' nappali lárma helyébe, hogy semmi ne zavarja a' nagy ágyasház nyugalma, 's a' bogár is kis hajlékában lételén örvendve hunyjon el, 's legyen könnyü mindennek imádó lélekkel tekinteni fel az egekre, 's szent elfogódás sohajtásait küldeni hálául hozzád édes Atya! — ki az erkölcsi világ éjén is ragyogó lelkeket küldöttél századuk egerre, míg eljött a' jézusi viradás; 's ki nagy vagy, midőn napot hívsz elé meszsze föld határaitól, 's akkor is midőn azt ismét más gyermekeidhez küldöd: szeretettel teljes midőn munkára hívsz 's akkor is, midőn letéted napi dolgainkat, 's az izzadásunkat ivott földön éji nyugalomra szenderítesz... nagy, midőn a' földi dolgokat kormányozod — mint midőn az égnek útait rendezed; nagy a' reggelben, midőn balzsamot szívunk a' harmatcsepp alatt ingó fűszálról — 's megint midőn az est visszakéri az égtől a' felhasznált harmatot, hogy egy új napra ismét azokkal ékesítse a' vidéket... Itt és ott, bámulunk az erőn, melly ezeket alkotta — a' bölcseségen melly rendöket őrzi, 's azt megakadni, felbomolni nem engedi — 's bámulásunk alatt elmélyedünk imádásodban. Ez érzés hozott most is elődbe Atyánk: találjon kedvet kezünknek felemelése mint az estvéli áldozat! Megbocsátván tévedéseinket, tarts meg óltalmadban a' közeledő éjben is. A' csillagok ragyogásával emeld fel hitünket, hogy az, midőn testünk elszűnyad 's halottként nyugszik is ágyában, viraszsa által a' testi álmodozás óráit, — 's lelkünk, míg porhajléka életjel nélkül fekszik nyoszolyáján, járja be az egeket, 's a' csillagok' ezereiből számítsa ki dicsőséged nagyságát, szálljon le a' földre, 's a' terjedő élet kifakadásában ismerjen szeretetedre, 's mondja el, hogy erőtelen porok és hamvak vagyunk, méltók megalá-

zódva járnai szined előtt... Szent Atyánk! im gyermekeid életgondok között élnek napjaikat, segéld hogy munkájok végződésével sohajtsanak fel királyi székedre az egekre. Távolíts tőlök minden babonát, melly a' csillagok szemléléséből hiábanvaló reményeket költene fel, nem boldog inséges időknék titkait magyarázva; de az állandó rend, mellyen az éj vándor világi felmerülnek, ismét elsülyednek, fénylenek és elhunynak, emelje lelkünket oda, hogy el ne téveszszük az útakat, mellyeket a' természet, és törvényeid irtak előnkbe, az *úr Krisztusban való mennyei jutalomnak elvételére.*

Engedd: e' szent törekedés legyen vezér-fényünk földi bujdosásunkban, kikerülni a' bünök ösvényeit; vessen vidám fényt sirhantunkra; viraszsa által végálmunkat, 's törjön utat az örökkévalóságra... És e' gondolatok adjanak nyugtatót az éjszakában is, midön megszününk eszmélni a' világra; mert az az álom lehet végálmunk is. Ha nem viradunk fel Atyánk, reád maradnak azok, kikkel életünk egybefüggött. Fogd fel ügyöket. Elöttünk ne zárd el az utat, melly vezessen örök tavaszra, melly soha nem virul el. Ha látandjuk még napodat, küldj édes álmat a' bágyadt szemekre; hogy viradtkor, a' harmatban mosdott 's illatban kendözött mezöket, 's újult teremtményeket vidámon szemlélhessük, köszönthessük.... Amen.

U. F. Légy oltalma hiveidnek Sz. Atyánk a' reánk sötétlő éj' csendében, 's midön életünk vég estvéjére jutandunk, fogadj mennyei hajlékodba, ott az ég csillagos honában, hova hitünk remél és biztat. Amen.

Pénteken reggel.

Derül a' nap 's vele szívünk érzetei imádásodra ébredtek, mindenütt jelenvaló Felség! minden nap és minden éj többiti a' tavasz kellemeit, enyhíti borongásait. Minden állat örömmel dicséri a' közatyát ki a' mennyben van. Eljöttek a' boldog égaly madarai, mellyek a' télnek bágyasztó előérzetével hagyták volt el földünket, és elmentek enyhült eget keresni; 's megint meg-

érkeztek mint követői a' tavasznak... Megérkezésök is mondja mit szivünk érez, hogy tavasz van földünkön. Szeretetek Istene! ők is hirdetik, hogy minden helynek, minden teremtménynek Istene vagy; fenn zengik dicséreted, a vonzalomért, melly őket idegen földre vezeti; hazáért és menedékért miket kimutattál nekik — zivataros napjaink előtt menekülni. Hirdeti lételök, hogy mindenfelé kiterjed atyai gondod. Az ő csevegésök költi fel lelkünkben e' meggyőződést: *ha borultak is néha napjaink, derülni fognak azok ismét*, — 's a' veszedelem előtt elrejtessz, és túl hazánk határain is van haza; föld, emberek és mennyei gondviselés. Nem láttuk mi azokat az embereket, de ők testvéreink 's azon egy atya szeretetéből osztoznak velünk. Jó Isten! sokan vagyunk testvérek, nagy a' sokaság, melly tőled vár elédelt reggel 's enyhülést estve; de szereteted elég öröksége mindeniknek, 's számán tartod teremtményeidet: tudod szükségöket, 's hatalmas vagy megelégiteni. Vessen távol az élet e' földtől, melly látta születésünket, messze messze a' hazai partoktól: ott is megtalálsz, hogy fel vedd ügyünket... Mindenütt, mindenben te vagy reménységünk. Szent Atyánk! kevés perczek múltának el, hogy a' támadó nap felköltött álmunkból, 's im szereteted elgondolása 's jóvoltodban lett elmerülése lelkünknek, a' föld szélső határáig terjesztette a' képzeteket, mellyek imádásodra hívják. 'S ha a' lélek ennyire könnyü bejárni a' teremtés nagy világát: mennyivel nagyobb hatalmad egy szempillanatban végig nézni a' nagy mindenséget, megölelni minden gyermekeidet, 's boldogítani őket.

Szent Atyánk! tartsd meg szivünknek ez örömét, 's gyarapítsd szeretetteddel. Szállítsd lelkünkbe a' meggyőződést, mikép nincs tartomány sem haza e' földön mellynek kedvetlenségei ne volnának, hol keserőség ne találná az érzékeny lelkeket, 's munka nem köttetett a' föld terméseihez, — hogy legyünk hiv lakói a' honnak melly megtermi izzadásunk gyümölcsét, — a' szép tavasszal szépüljenek érzéseink, 's életünk mint

változó egü tavasz, ha borul néha, adjon derült szempillantásokat is. — Tartsd fenn gondoskodásodat minden érző és élő valóságokon, mellyek világunkhoz tartoznak: a' száraznak állatain 's levegőnek madarain, hogy újult reményök mellyel vidékünkre siettek teljesüljön, 's hirdessék dicséretedet, a' reggel szürkületében, 's az est alkonyán... Adj örömet mezeinken, hogy mint más-kor találjanak köztünk enyhitő hazát. Szent Atya! te őket által vezérléd zivatarok között 's nem ismert vidékek felett. Vezérelj minket is a' halál télborus vidékeiről a' mennyei nagy tavaszra. Hitünk mondja: szép tavasz lesz az, 's élénk lesz ott az öröm, midön a' kegyelemért esdeklő ajkak megcsendülnek a' menny kapuin. E' dicső pillantat, mikor fog reánk derülni? *szent Isten, mikor jutunk szined eleibe?* lelkünk vágyódik a' homályos tükrözetben látott hazába, ne engedd e' vágyat szivünkben kihalni. Adj kedvet az élethez, hogy szeressük e' földet mig virit életünk, mig betölthetjük kötelességeit; de midön már szivünkben öröm és munkássági eszméletek kihálnak, a' föld elkietlenül 's tél vonul havazó fejünkre: siessünk a' mennyei haza felé; de mig kötelességek állanak előttünk, 's azoktól fel nem mentesz, segélj ma és örökké: hogy hivesek lehessünk abban, mit reánk biztál. Ne engedd, hogy a' kedvetlenségek akadályozzanak elhivatásunkban, 's ha borus nap vagy éjszaka ér is el útunkban, segíts nyugodtan lépnünk az ígéret hazájába. Küld előnkbe az ég angyalaít, hogy fogadjanak nyílt ajtók a' mennyekbe!...
Amen.

U. F. Hisszük nagy Isten! minden föld táplálja teremtményeit. E' hitet engedd nagygyá lenni lelkünkben, hogy sorunk 's helyzetünkkel békülten dicsőítsünk minden jóért, minden fogyatkozásért miket életünkhöz mértél, 's egy jobb hon' biztatása enyhitse olykori szenvedésinket is. Amen.

Pénteken estve.

E' nap hanyatlásával is eljövénk elődbe mennyei nagy Felség! hogy minden szempillantat öröméért bémutas-

suk estvéli hálánkat. Örömmel nyújtjuk azt neked, ki méltó vagy, hogy áldjon minden sziv; dicsőítsen minden száj gondosságodért, mellyel vezeted mindenek sorát, 's bétöltesz minden órát és szempillanatot... Gondot és tünődést kötöttél pályánkhoz; de jutalmat szöttél gondjaink közé, hogy ne legyen nehéz a' munka, sem csüggesztő a' fáradság. Midőn a' jutalom késik; az öntudat vigasztalása nyújt enyhületet. Fáradsággal tölt el e' napunk is; de nem egészen örömtelenül. Szemet és fület gyönyörködtetővé teted körülünk a' vidéket. A' mezők biztató zöldsége gondot üz el a' jövődöt számítgató homlokokról. Fáink illatos boltozatjai enyhülettel kínálkoznak a' nyugalomra bágyadt munkásnak. Élesztő fényben engedéd eltelni e' napot, segedelmet nyújtottál a' fáradónak, a' szegénynek száraz falatjába enyhítő erőt adtál, hogy legyen oka mindennek: tégedet szeretni, 's meggyőződni, hogy a' kik benned biznak, nincs okuk megszegyenülniök. Szent Isten! nagy a' hit ereje mellyel hozzád ragaszkodunk, 's most is midőn a' nap elmúlt, az éj közeledik hosszú árnyékai-val kétes gondolatokat költve fel a' csendesedő vidék felett; miért rettegnénk? Jézus ígéretein felderülnek a' borult pillanatok, 's benned nyugodni öröm és boldogság... Te vagy hitünk kösziklája, éjjeink szövétneke, lelkünk egyetlen reménye. E' napunk sem múlt el gyengeségeink kísértete nélkül. Szántszándékkal nem szegyük meg törvényeidet, de a' testiség ingerei legyőzheték lelkünk magas eszméletét, 's por nyögbe vetheték az egekre emelkedőt; de bocsánat és kegyelem!!

Bocsánat tévedéseinkre; kegyelem ezutáni lépéseinkre, hogy tudjunk vigyázóbbak lenni 's kikerülni lelkünk veszedelmét. E' kegyelem által mi jók leszünk és boldogok, most és ezután, nappalainkon és éjjeleinken, megenyhülnek napi terheink, 's eltűnnek éjszakáink félelmei. E' reménnyel akarunk belépni az éjszakának sötét hazájába. Javaink meg nem tarthatnak. Az emberekben miért vetnök bizodalmunkat; mert ők gonoszok? A' természet inséget költhet és veszélyt

bennünk és körülünk: rejts el oltalmad szárnyai alá; hogy legyen zavarhatatlan nyugodalmunk. Légy paizsunk, légy őrző pásztorunk. De míg egészbe lebocsátaná az éj sötét kárpitját, segélj visszagondolni tévelygéseinkre, hogy azokat legyónva érdemeljük meg szeretetedet. Házi nyoszolya vagy a' mező hantja lesz gyermekeid nyugodalmának helye: adj mindenütt enyhületet: hogy azok is kiknek kopárabb sors jutott, el ne csüggedjenek. Szépen mosolygnak a' nappal búcsu sугárai a' fénylő mezőkön. Édes zsibongással keresik a' teremtmények éji nyugodalmuknak szokott tanyáját. Kies az alkonyuló természet, 's vigasztaló gondolat: hogy az a' hatalmas felség, melly ezeket alkotta, és rendezi, — édes Atyánk. Halld meg e' vallástételünket mennyei Felség, 's add meg mi ez édes elgondolást megszentiti lelkünkben. Ne engedj alkalmat bűnre a' gonosznak, ki megvet törvényt, nem szeret, sem fél tégedet: gyűlöli felebarátját; hanem lágyítsd szentülő érzetre, hogy tisztelje az igazságos munkái után alvónak nyugodalmát, hogy midőn felébred ne találjon hiányt a' reggel örömében, sem csorbát birtokában. Azokra kiket már meglepett a' keserűség vagy a' békövetkező perczek fogják keseríteni 's az éjet unalmasan fogják virasztani: fordíts különösebb figyelmet, nehogy a' meglepett szív ellankadjon 's elessék látogatásod súlya alatt. Szállíts az est hűs ködében frisitő erőt minden teremtményre, hogy a' plánta éljen, az állat örvendjen, az ember dicsőítsen... Engedd szent Atyánk, hogy itt sokszor hívassunk téged segítségül munkáinkra 's kérhessük oltalmad éjjeleinkre!... Amen.

U. F. Nincs életünknek napja sem éjele melly a' felettünk vigyázó gondviselésedről bizonytságot nem tenne; szent Isten! e' hitben tarts meg a' reánk jövő éjszakán is, 's annak nyugalma után deríts ismét nappalt reánk, hogy tovább is hirdethessük dicsőségedet. Amen.

Szombaton reggel.

Áldott légy szent Isten, e' reggel hős innepén, melly utoljára viradott hanyatló hetünkben, 's érezteti rövidülni, enyészni földipályánkat. Illy futólag multak el gyermekségünk gondtalan napjai 's ifjuságunk kedves pillanatai! Öröklétü Felség! te vagy Istene minden kornak és időnek. Virágot adsz a' tavasznak — örömet az ifjukornak; de mindenikbe titkos jövődő magvait rejtetted. 'S ha korán elmúlnak is a' kies órák az ifuságtól, mint a' tavaszi reggel virágos árnyéki, más nemü örömek lépnek azok helyébe a' nehezebb kor napjain; 's ha nem ölték el zivataros indulatok a' későbbi élet reményét: komoly de édes érzelmek szépítik meg az aggott kor borulatait is, mint ért gyümölcsök az égető nyárt. Vajha mindenek meg tudnák érteni ez intéseket, megemlékeznének rendeltetésökről ifjuságuk idejében, mig el nem jönnek a' nem szeretett napok kínzó fájdalmukkal. Szent Atyánk! te mindent megtettél gyermekeid boldogságára. Igédben ösztönt és vezérfényt mutattál a' földi jóllét 's mennyei dicsőségre vivő utak megválasztására. A' szülékbe érzékeny szívet adtál. Az élet kétes útain álló ifuság mellé nevelőket rendeltél. Az aggott kort tapasztalással ékesítetted, hogy a' kétségeskedő ne legyen tanács- sem példa hijával a' kényes szempillanatokban. *Mindent tettél érettek, hogy jók legyenek — 's ha még is rosszak lettek, ők piruljanak; néked pedig dicséret dicsőség mind örök-ké!* Még is szent Atyánk! az ifuság magas ígéretei letörpülnek! — kihalt a' háládatosság a' gyermeki szívből. Az ifjukor mintegy rövid éj-álmodozások között tűnik el. Szent Atyánk vegyed kedvesen ez óránk lelkesültségét, melly egy sohajtást küldé az ifjuságért hozzád az egekre... Egy éji gondviselésért hálát adni, 's egy napi segedelmet esedezni állottunk elődbe; de édes nekünk megfelejtkezni önmagunkról is azokért, kikben egy későbbi kor reménye van letéve... Ők teszik széppé a' földet. Bennek van a' házaknak vigasz-

talása. Ők a' te anyaszentegyházadnak reménysége. Ők lesznek az áldás vagy ostor minden embereken. Áld meg azért őket szent Atyánk, 's mind azokat, kiktől függ földi és mennyei szerencsájök, hogy a' nagy czélt, mellyet elejökbe adtál el ne téveszszék.

Beszéld meg az ifjaknak mit tegyenek, hogy előtted kedvességben legyenek mind örökké. Ébreszd fel lelkökben minden kötelességek érzetét, mellyek elhivatásukkal megegyeznek. Rendelj számukra útmutatókat, kik kifejtsék benne a' nemes tettek ösztönét. Ne tudd fel, ha néha többet kívánnak, várnak és reménylenek, mennyit az élet adhat. Ne hagyd el a' kísértetek pillanataiban; hanem vezesd őket minden lépésökben, hogy szokjanak valót keresni, sokat munkálni 's keveset reményleni. Adj nekik örömeket, hogy legyen életök mint viruló tavasz. Minden virág lehullásában figyelmeztess ifjuságuk elmulására. Minden tavaszi borulat hitesse el velök, hogy nincs örökösen tiszta sors e' földön. Hordozd ifjuságukban, 's ne hagyd el vénységökben sem. Azokat, kik túl élték ifjuságuk álmait, áld meg csendesvérüséggel, hogy minden földi sors kísérteteit kikerülhessék. Az ősült hajak alá adj bölcseséget, 's számukra az emberek között tisztességet, hogy jó kedvvel menjenek az utánok siető unokák előtt — intéssel és példával. Hütsd ki bennök az indulatok károhozatos tüzét, 's gyujtsd ennek helyébe a' vallás szent gerjedelmét, hogy melegitse fel a' hideg napokat — 's a' halottas éjszakát. — El — óh el jö az óra, Atyánk, mellyen a' temetők hideg hantjai alól örök tavaszra viradunk, mint a' mennyország ifju polgárai, végy fel akkor magadhoz, 's adj részt az örökkévalóság el nem vénülő örömeiből. — Addig pedig ne engedd elhivatásunkat eltéveszteni szemünk elöl; hanem arra szegzett figyelemmel, nemes öntudattal lépdeljünk vándor útunkon... E' nappal egy hetünk lejt az enyészet mélységébe, 's onnan többé fel sem merül. Segélj, mind a' nagy gondolatot forgassuk elménkben, hogy a' napok elmulnak, de tetteink büntető vagy jutalmazó követke-

zései megmaradnak nálunk és nálad is, 's legyünk munkások és feddetlenek ma és örökké... Amen.

U. F. Szent Isten, adj bölcseséget, hogy életünk minden korának, ifjuságunknak 's vénségünknek örömeit és szenvedését is használhassuk lelkünk jobbitására, 's idvességünk eszközlésére, ma és örökké. Amen.

Szombaton estve.

Szent érzelemmel telve jövénk elődbe égnek királya nagy Isten! esti imánkat hoztuk el, mielőtt fejünket álmra hajtánók. E' napunkkal egy egész hét van kitörölve éltünk könyvéből. A' nap búcsusúgáraiban hanyatlóra lejt földi lételünk. Minden percz egy lépéssel ragad közelebb halandóságunk céljához. Maga az élet minden örömeivel és fájdalmaival az árnyékok között eltünni készül... Szent Atyánk! így lesz-e vége mindennek?! a' te akaratodból törlődtek le életünkből eddig leélt óráink, 's közöttök sietve halad el az idő. Muljék bár a' világ: hitünk mondja, *hogy a' ki akaratodat teszi, mind végig megmarad*, — 's akkor is, midőn hitünk győz vagy elesik az idő harczában, változatlanul állsz kegyelmeddel a' világ felett. Hozzád fogódzunk, ne taszits el magadtól... Napi örömeink elmulának, mint a' vizek buboréki; de a' virult mezők a' téli puszták felett bizonytságot tesznek, hogy az idő nyomain még élet serked; megújulás lesz, 's megnyilik a' jutalomosztás orája az egekben... Ha tehát enyésznek heteink, öröm; mert kevesednek a' bűnök alkalmi 's ennyivel már kevesebb rosszat tehetünk. Leéltük e' hétnek óráit 's ennyivel közelebb állunk hozzád. Fogadd el hálánkat az alkalmatosságokért, mellyeket munkáinkra adtál. Fogadd el örömeinkért, mellyek enyhítették izadásunkat, könnyükké tették verejtek cseppjeinket. Tanui ezek végetlen szeretetednek, mellyel teremtményeidet magadhoz kötve tartod, 's gyönyörködöl: ha gyermekeid büntelen úton járva boldog pillanatokat találhatnak. Türod háládatlanságunkat, 's jóvoltod osztogatásában

nem fáradsz el. Ezért adtál kedvet a' munkához, és költöttél ezer reményt körülünk, hogy töled el ne szakadjunk. Többször láttuk felkelni a' napot, 's vidáman ragyogni a' harmatos virányokan. Láttuk a' pihe-
 nés pillanatait déli hévségeken, — igen, búcsuzni a' napot a' megjárt vidéktől... Láttuk a' levegőnek és földnek lakosait futni, futni csekély örömekért; az embert pedig messze remény rövására, — 's Istenem! milly szép volt a' munka; hogy kegyelmed segítette törekedésünk; de tartózkodva tekintünk vissza szent Atyánk, nehogy bűneink emléke megháborítsa lelkünkben azt a' nyugodtságot, melly édessé teszi áhitatosságunkat. Ha mit vétettünk ne tartsd meg az ítéletre. Adj erőt, hogy ha megítéltük felebarátunkat, ha igazságtalan kezet emeltünk másra vagy javaira, ha gondatlanok voltunk testünkért mindent, lelkünkért semmit sem tenni: töredelmességünk tegye jóvá tévedésünk bűnét, 's ismét nyerjünk meg tégedet magunknak. Töredelmességünk mellett vedd pótlásul a' mi jót mivelünk, ha csekély is az; a' kiket ez óra jó útban talált, erősítsd meg, hogy el ne tántorodjanak, el ne essenek. Győzz meg jó lelkeddel mindent: hogy az örömórák lefolynak 's gond lép helyökbe; 's a' mi enyészik nem is tartozik örökös elhivatásunkra. Midőn tündérkedve futnak el tőlünk heteink, segélj: fogjunk ki annyit belőlök, mennyi elég bébizonyítani, hogy szerettünk tégedet, 's az embereket.

Engedd e' hetet szent elmélkedések között végeznünk 's az avar között fénylő virányok—'s durva hantok alól viritó vetések kiességében ismerjünk reá a' halál hantjai alól kikelő életre, mellynek első zsengeje *Jézus*. Akkor is midőn ágyunk előtt állunk nyugalomra sováro-
 rogva, ne felejtsük el, hogy utósó álmunknak is lessz felviradása. Őrizd meg az éjben elszunyadó világot, fordíts el minden veszedelmet: hogy a' milly édes reménynyel fekszünk le, olly vidám orczával kelhessünk fel, 's mig az alattunk zsibongó világ napi dolgait teszi, mi, napi terheinket felejthessük. 'S midőn majd az

éj fogytán a' hajnal sugárai ismét köszöntik e' vidéket, minden ébredőknek lelkébe emeld fő gondolatul, hogy magadnak kívánod azt a' napot szenteltetni. 'S kiket életgondok, terhes foglalatosságok tartóztatnak el munkás napjainkon dicsőséged hajlékától, az innepnap szentült óráin lelkes zengedezéssel emeljék imádásukat szent hegyedről a' fényes egekre.... Amen.

U. F. Kegyelmes Atyánk, Istenünk! hozz édes álmat reánk az éjszakával, 's őrizz: hogy rossz ember vagy más veszedelmek meg ne háborítsák nyugalunkat, 's meg ne keserítsék felébredésünket. Amen.
